

Arrest

nr. 95 046 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij en haar levensgezel dienden op 8 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 8 januari 2010 werd op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken door de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat zij reeds op 9 maart 2009 in Duitsland werden aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 4 februari 2010, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij en haar levensgezel

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek op 19 februari 2010 in.

1.4. Op 15 april 2010 dienden verzoekende partij en haar levensgezel een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 29 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater), die dezelfde dag ter kennis werd gebracht. Het beroep dat verzoekende partij en haar levensgezel indienden werd verworpen door de Raad bij arresten nrs. 49 844 en 49 846 van 20 oktober 2010.

1.7. Op 24 augustus 2010 dienden verzoekende partij en haar levensgezel een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in de beslissingen van 24 april 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

1.8. Op 30 januari 2012 dienden verzoekende partij en haar levensgezel een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Verzoekende partij en haar levensgezel dienden inmiddels verschillende aanvragen gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. De op 15 april 2010 door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 29 juli 2010 ongegrond verklaard, de daaropvolgende aanvraag van 15 oktober 2010 en de aanvraag van 2 mei 2011 werden bij beslissing van 4 juli 2012 ongegrond verklaard en de aanvraag van 7 maart 2011 werd op 16 maart 2011 onontvankelijk verklaard. Op 17 september 2012 dienden verzoekende partij en haar levensgezel een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 29 oktober 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Op 09/08/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekende partij niet wordt weerlegd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Waar verzoekende partij aangeeft dat zij nog beroepen hangende heeft bij de Raad tegen een beslissing betreffende haar medische regularisatie, hetzij betreffende haar aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit beroep afbreuk zou kunnen doen aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris. Dit beroep kan hoogstens een invloed hebben op de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en van artikel 15 sub C van de Richtlijn 2004/83/EG kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Waar verzoekende partij betoogt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden gelet op het feit dat er nog een procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is, dient te worden opgemerkt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter (of op grond van artikel 9bis) van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr.

109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De thans bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden : *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (…)”* (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure de verzoekende partij op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij haar medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: *“qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (…)”*). In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de thans bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het de verzoekende partij vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Voorts merkt de Raad op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij definitief is afgewezen bij het voornoemd arrest van 9 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nu de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend impliceert dit gegeven dat al een onderzoek in het kader van artikel 3 EVRM is geschied met betrekking tot de situatie in het herkomstland van de verzoekende partij. De kritiek van de verzoekende partij betreffende de precaire situatie in het herkomstland doet hieraan geen afbreuk. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn immers gelijkkluidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Evenmin kan ingezien worden hoe het genieten van onderwijs door het kind en een eventuele bestaande verankering van de verzoekende partij in België tot gevolg heeft dat een terugkeer een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat een terugkeer naar het land van herkomst, noodzakelijkerwijze de belangen van het kind schaadt nu dit aldaar haar cultuur en origine, samen met de ouder kan hervinden.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Ook betreffende de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM blijft verzoekster vaag. Zij meent dat de schending van artikel 3 van het EVRM meteen ook de schending van artikel 13 van het EVRM aantoonst. In casu volstaat het te stellen dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. De exceptie is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN